

Michael Moorcock

**ELRIC LA
SFÂRȘITUL
TIMPULUI**

În românește de
MIHNEA COLUMBEANU

Editura Soliton,
Colecția Club D

București, 1989

ELRIC AT THE END OF TIME

Copyright © 1981, First published in the USA in „Elsewhere”, ed. T. Windling and M. Arnold

From „ELRIC AT THE END OF TIME”, This collection Copyright © 1984 by Michael Moorcock

Panther Books, Granada Publishing Ltd, 8 Grafton Street, London W1X3LA

Published by Panther Books 1985, Reprinted 1985,

First published în Great Britain by New English Library 1983

În românește de

MIHNEA COLUMBEANU 15-23 IX, 8-12 X 1989, București

Editura Soliton, Colecția Club D

CAPITOLUL I

În care Mrs. Persson depistează un quantum de haos peste medie în megaflux

Revenind din China spre Londra în primăvara anului 1936, Una Persson găsi o neobișnuită calitate a patosului în majoritatea prietenilor pe care-i văzuse ultima oară, din câte-și amintea, în timpul Blitz-ului¹, pe când se întorcea din 1970. Atunci fuseseră disperat de inimoși: o mândrie să realizeze că această condiție nu era permanentă. Aici, în prezent, conducea Pierrot, iar ea simțea că-și posedă mai bine propria putere. Acesta era, recunoștea cu rușine, climatul ei moral favorit, dat fiind că încuraja într-însa un simț al superiorității spirituale enorm de agreabil: avantajul de-a se fi născut, inițial, într-o eră ulterioară și probabil mai sofisticată. Anii '60. Unele femei, reflectă, erau nevoite să aibă copii pentru a degusta o asemenea plăcere.

Se simțea încă incomod, așa că raportă Centrului Temporal local și trăsăturilor posace și bărboase ale Sergentului Alvarez, care o întâmpină în alb, cerându-și scuze pentru faptul că el însuși părăsise abia în acea dimineață Devonianul Inferior și nu avusese timp să se schimbe.

¹ „Blitz” = formă prescurtată, uzuală, lansată de englezi, pentru „*blitzkrieg*”, războiul-fulger, desemnând ofensiva nazistă asupra Marii Britanii - 1941; (n.t.).

— Megafluxul e de vină, așa cum ai ghicit, îi spuse, manevrând pârghiile pentru a-și expune sistemele trăsnite de afișare. Am pierdut controlul.

— Parcă l-am avut vreodată cu-adevărat? răspunse ea aprinzându-și o Sherman și scuturându-și părul lung peste tetiera scaunului rotativ în timp ce-și deschidea mantaua militară și-și slăbea centura. E mai rău ca de obicei?

— Mult, răspunse Alvarez și sorbi cafea rece din cana sa turtită, de argint. Intersectează fiecare plan pe care-l putem prinde - un curent imprevizibil alunecând razna prin dimensiuni. Ceva ca un tourbillon.

— Jerry?

— E latent. Am verificat. Dar seamănă cu el, indiscutabil. Cel mai probabil, un alt aspect.

— Oh, popo! Își îndreaptă Una umerii.

— Asta m-am gândit și eu. Cineva o să aibă de-ncasat o porție de sodomie.

Cercetă un ecran. Pentru Una, era greaca veche. O clipă se distinse un model. Alvarez notă.

— Da. Poate fi fixat fie la nadir, fie la zenit. E prea târziu ca să încercăm un punct intermediar. Cred că dumitale-ți revine, Mrs. P.

Una se ridică în picioare:

— Unde-i zenitul?

— Sfârșitul Timpului.

— Ei, asta e ceva...

Își deschide sacoșa și se asigură că are borcanul de cafea instant. Era un lucru pe care nu-l putea obține la Sfârșitul Timpului.

— Regret, spuse Alvarez, bucuros că experta fusese prezentă iar el putea rămâne pe loc.

— Mi-e totuna. Perioada asta nu-i bună pentru

bunăstarea mea morală. Mă duc, deci.

— Cineva tot trebuia...

Alvarez nu reuși să pară compătitor.

— Acolo e Haos.

— Mie-mi spui?

Intră în camera de transfer și-și începuseră drumul spre Sfârșitul Timpului.

CAPITOLUL II

În care Campionul Etern se pomeneste la Sfârșitul Timpului

Elric din Melniboné agită un pumn alb ca fildeșul către hrăpărețele, strălucitoare stele - ochii tuturor celor cărora le furase sufletele pentru a-și hrăni propriul trup vlăguit. Privi în jos. Deși părea că stă pe teren solid, sub el nu se vedea decât negreală cazând departe, în adânc. Era ca și cum ar fi atârnat în centrul universului. Și dedesubt existau puncte de lumină galbenă strălucind spre el. Urma să fie judecat?

Spada sa semi-simțitoare, cu rune, Stormbringer, în teaca ei de pe șoldul stâng, murmură ca un câine nervos.

Fusese în drum spre Imrryr, spre casă, pentru a-și reclama regatul de la vărul său Yyrkoon; naviga dinspre Insula Orașelor Purpurii unde îl vizitase pe Conte Smiorgan Pleșuvul. Vânturi vrăjite îi prinseseră cabotiera filkhariană în timp ce traversa apa nenumită dinspre peninsula Vilmir și Insula Melniboné-ului. Fusese purtată până în Marea Dragonului iar de acolo spre Insula Vrăjitorului, astfel numită pentru că locul acela arid fusese cândva sălașul lui Cran Liret, Hoțul de Farmece, un vrăjitor infam prin împrumuturile sale, pe care, după luptă îndelungată, îl lichidaseră cei cărora încercase să li se opună. În urma lui, însă, rămăsese multă magie reziduală. Anumite farmece trecuseră în păstrarea Krettii-ilor, un trib

de făpturi aproape animalice migrate pe insulă din regiunea Tărâmului Tăcut cu mai puțin de cincizeci de ani în urmă. Șamanul lor, un anume Grrodd Ybene Eenr, folosisese fără socoteală uneltele îngropate de vrăjitorul muribund în timp ce farmecele semenilor acestuia supseseră dintr-ai săi viața și rațiunea.

Elric avusese de-a face la viața lui cu mai mult de un vraci isteț, dar niciodată cu o asemenea putere lipsită de judecată. Bătălia fusese lungă și epuizantă, cerând sacrificarea celor mai mulți dintre filkharieni ca și a întregului trib de Krettii. Vrăjitoria îi devenise tot mai disperată. Nălucă lupta cu nălucă, diavol cădea peste diavol, în planuri atât fizice cât și astrale, peste tot în jurul Insulei Vrăjtorului. În cele din urmă, Elric înălțase o invocare masivă împotriva aliaților lui Grrodd Ybene Eenr, cu rezultatul că șamanul fu în sfârșit învins iar rămășițele sale împrăștiate în lad. Elric, însă, capturat de propriile-i vrăjitorii monstruoase, își urmase dușmanul și acum stătea în Neant, strigând în tăcerea copleșitoare, auzindu-și vorbele numai în țeastă:

„Arioch! Arioch ! Ajută-mă!”

Dar patronul său Duce al Infernului era absent. Nu putea exista aici. Nu putea, de astă dată, să-și audă protejatul favorit.

„Arioch! Răsplătește-mi loialitatea! Ți-am dăruit sânge și suflete!”

Nu respira. Inima i se oprise. Toate mișcărilor-i erau încheiate.

Ochii priveau în jos spre el. Priveau în sus spre el. Erau bucuroși? Se desfătau de groaza iui?

— *„Arioch!”*

Ardea de dorul unui răspuns. Ar fi plâns, dar nici o

lacrimă nu-i izvora din ochi. Trupul îi era rece; nu tocmai mort și totuși nici viu. Avea în el o teamă mai cumplită decât orice spaimă cunoscuse vreodată.

„O, Arioch! Ajută-mă!”

Își forță mâna dreaptă spre măciulia pulsândă a lui Stormbringer care, singura, mai deținea energie. Plăselele spadei erau fierbinți la atingere și, pe cât de încet i se strângeau degetele pe mâner, pe-atât păru acesta să se umfle în pumn propulsându-i brațul în sus astfel încât nu el trase spadă; mai curând ea îi sili membrele să se pună în mișcare. Iar acum ea provoacă neantul, arzând cu foc negru, intonându-și înaltul, voracele cânt de băătălie.

— Destinele noastre sunt întrepătrunse, Stormbringer, spuse Elric. Scapă-ne din acest loc, altfel nu se vor împlini niciodată.

Stormbringer tresări ca un ac de busolă, iar brațul fără simțire al lui Elric fu răsucit după ea. În opt direcții zvâcni spada, ca ținând cele opt puncte ale Haosului. Căuta - precum un hăitaș adulmecând o urmă. Apoi, un țipăt răsună dinlăuntrul lamei; un strigăt îndepărtat de plăcere, i se păru lui Elric. Sunetul pe care l-am auzi când stăm deasupra unei văi, ascultând jocul copiilor, departe, jos.

Elric știa că Stormbringer simțise un plan pe care l-ar fi putut atinge. Nu neapărat al lor propriu, dar oricum unul care i-ar accepta. Și, asemeni unui marinar care, înecându-se, jinduieste după cea mai inospitalieră stâncă decât pentru nici măcar atât, Elric tânjea spre acel plan.

„Stormbringer! Du-ne acolo!”

Spada ezită. Gemu. Era bănuitoare.

— *„Du-ne acolo!”* îi șopti albinosul spadei sale cu rune.

Stormbringer lovi înainte și-napoi, în sus și-n jos, ca luptând cu dușmani invizibili. Elric de-abia o putea ține în

mână. Părea că spada e speriată de lumea pe care o detectase și căuta s-o alunge înapoi, dar însuși actul căutării îi pusese pe amândoi în mișcare. Deja Elric se simțea tras prin întunecime, către ceva ce putea zări foarte vag dincolo de miriadele de ochi, la fel cum zorii dezvăluie nori neobservați în cerul nopții.

Lui Elric i se păru că vede contururi de steiuri, ascuțite și nebunești. Avu impresia că vede apă, netedă și de un albastru înghețat. Stelele pălră iar sub picioarele lui Elric era zăpadă, munți de jur-împrejur, un soare uriaș, arzător, deasupra capului - iar deasupra acestuia un alt peisaj, un deșert, la fel cum o oglindă magică ar putea reflecta caracterul contrastant al celui ce privește în ea - un deșert, într-un totu la fel de real ca și piscurile înzăpezite între care stătea ghemuit, cu spada în mână, așteptând ca unul din cele două peisaje să se șteargă astfel încât să-și poată alege, măcar într-o oarecare măsură, drumul. Era evident că cele două planuri se intersectaseră.

Dar priveliștea nu păli. Putea privi în sus, văzând nisip, munți, vegetație, un cer ce întâlnea propriul lui cer într-un punct aflat la jumătatea traiectoriei uriașului soare - și se combina cu el. Privi în jur. Pretutindeni, piscuri înzăpezite. Deasupra - numai deșert. Simți amețeală, descoperi că privea în jos, aplecându-se să ia puțină zăpadă în căușul palmei. Era zăpadă obișnuită, deși nu părea dispusă să se topească la atingerea cărnii lui.

— E o lume a Haosului, murmură; vocea îi părea nefirească de puternică, poate amplificată de piscuri. Nu ascultă de legile firii. De-asta n-ai vrut să venim aici. E o lume cu rivali puternici.

Stormbringer tăcea, ca și cum și-ar fi cheltuit toată energia. Elric însă n-o băgă în teacă. Porni cu greu prin

zăpadă spre ceva ce părea să fie un abis.

Privea ades în sus, dar deșertul de deasupra capului nu dispărea, iar soarele și cerul rămâneau la fel. Se întrebă dacă nu cumva pășește pe suprafața unei lumi în miniatură. Dacă, mergând tot înainte, n-ar putea ajunge în punctul unde cele două ținuturi se întâlneau. Să îi fost o pedeapsă aruncată asupra-i de nevrednicii aliați ai Haosului? Poate trebuia să aleagă între moartea în zăpadă și moartea în pustiu. Ajunse la marginea prăpastiei și privi în jos.

Pereții genunii coborau cale de cinci picioare numai, înainte de-a ajunge la o platformă din pătrate de aur și argint care se întindea ca la vreo șapte picioare până să întâlnească peretele opus, unde priveliștea continua - zăpadă și steiuri - neîntreruptă.

— Neîndoielnic, aici domnește Haosul, spuse Prințul din Melniboné. Cercetă pardoseala netedă, caroiată. Oglindea crâmpoie din terenul înzăpezit și din lumea deșertică de deasupra lui. Îl reflecta pe albinosul cu ochi stacojii care-o privea, cu trăsăturile marcate de uimire și oboseală.

— Sunt la discreția lor, zise Elric. Se joacă cu mine. Dar am să le rezist, chiar de mă distrug...

Și ceva din natura sa sălbatică și nepăsătoare îi reveni în timp ce se pregătea să coboare pe dușumeaua cu pătrate pentru a trece pe malul celălalt.

Ajunsesese la jumătatea drumului, când auzi în apropiere un mormăit, și o fiară se ivi, cu labelle alunecându-i nesigure pe suprafața lustruită, privind în toate părțile cu ochii ei cruzi, șapte la număr, ca pentru a-l găsi pe cel vinovat de groaznica ei înjosire.

Și, în sfârșit, toți cei șapte ochi se ațintiră asupra lui Elric, și fiara deschise o gură în care șir peste șir de dinți subțiri și stricați erau rânduți, și slobozi un mârâit de inconfundabilă

ură.

Elric ridică spadă.

— Îndărăt, făptură a Haosului! Îl ameninți pe Prințul din Melniboné!

Monstrul se arunca deja spre el. Elric își smuci trupul într-o parte, ținând în aceeași timp o lovitură cu spada, fără a reuși decât o zgârietură subțire pe piciorul dinapoi, greu de mușchi, al fiarei. Aceasta scoase un țipăt ascuțit și începu să se întoarcă.

— Înapoi!

Vocea lui Elric părea chițcăitul subțire și neînfricat al unui leming atacat de uliu. Lovi cu Stormbringer spre botul arătării. Spada era grea. Își cheltui toată energia și n-avea de unde să mai sustragă. Elric se întrebă de ce el, unul, nu se simțea slăbit. Posibil ca legile naturii să fi fost complet abolite pe Tărâmul Haosului. Izbi și făcu să curgă sânge. Fiara se opri, mai mult de uimire decât în spaimă.

Apoi căscă fălcile, împinse cu picioarele dindărăt în mîlul înzăpezit și se repezi spre albinosul care încercă să sară din calea ei, își pierdu echilibrul și căzu, rostogolindu-se înapoi pe suprafața de aur și argint.

CAPITOLUL III

În care Una Persson descoperă un obstacol neașteptat

Giganticul gândac, cu carapacea scânteindu-i ca un curcubeu, se întoarse contra vântului care sufla liniștit dinspre munții îndepărtați, bătând rapid din aripile ca niște fulgere în timp ce-și purta singurul pasager peste uriașul peisaj.

Pe spinarea lui, Mrs. Persson își cercetă instrumentele de la încheietura mâinii. Încă de când începuse Omul să călătorească în timp, fusese necesar ca Liga să pună la punct tehnici de compensare a fluctuațiilor și disjunțiilor din conținutul spațio-temporal; monitorizarea continuă a cronofluxului și a megafluxului. Își țuguie buzele. Prinse semnalul. Făcu gândacul semi-conștient să cotească un grad sau două la sud-sud-est, îndreptându-se direct spre munți. Se afla într-un fel de spațiu închis - dar vast. Acei munți, la fel ca tot ceea ce-i înconjură, se aflau în teritoriul cel mai folosit de către melancolicul din naștere Werther de Goethe, poet și romantic, căutător solitar al adevărului într-o lume care nu mai făcea diferențieri între gradele realității. Știa că nu-și va aduce aminte de ea căci, în ce-l privea pe Werther, încă nu se întâlniseră niciodată, ba chiar, dacă Una nu se înșela, nu cunoscuse încă nici aventura cu Cuconița Christia, Concubina Veșnică. O poveste din care se delectase nu o dată, în epoci mai plicticoase.

Munții se apropiau. De aici se putea vedea întregul aranjament (creație de-un caracter foarte wertherian): Un peisaj pustiu, un soare central și, inversați deasupra lor, munți hibernali. Werther se chinuia să facă declarații, la fel ca atâția alți artiști naivi înaintea lui, prezentând contraste simple:

Lumea e pustie

Lumea e rece

Sterp sunt precât viața-mi trece

Măine mor, înmormântat în ger

Pe arginți mi-a fost vândut sufletu-mi stingher...

Și-l amintea că fiind cel mai catastrofic poet, poate, întâlnit într-o eternitate și ceva de întâlniri cu poeți dezastruoși. Se auto-învățase să citească și să scrie în engleza veche, cea mai veche, astfel încât să poată grava cuvintele de mai sus pe unul din nenumăratele sale morminte abandonate (jumătate din timp și-l petrecea compunând necrologuri pentru sine însuși). La fel ca atâția alții, părea să identifice milă de sine cu inspirația artistică. Într-o epocă mai timpurie, și-ar fi putut descoperi publicul și s-ar fi îmbogățit binișor (auto-compătimirea trecând drept pasiune în accepția populară). Uneori, Una regreta răposarea prea timpurie a lui Wheldrake, atât de demult, atât de departe, într-un univers abia asemănându-se vag cu cele în care opera ea de obicei.

Își readuse la subiect mintea distrată. Gândacul cobora descriind cercuri peste deșert, dar nicăieri nu se zărea nici urmă din cel pe care-l căuta.

Era gata să abandoneze când auzi un muget slab deasupra capului și ridică privirea pentru a vedea un alt

motiv caracteristic al lui Werther - o tablă de șah din aur și argint pe care, cu capul în jos, o creatură monstuoasă asemănătoare unui câine se năpustea spre un omuleț cu părul alb, îmbrăcat cu cel mai abominabil gust din câte pomenise Una de-o bună bucată de vreme.

Își îndreptă aerocarul în sus după care, întorcând mașina în timp ce pătrundea în gravitația opusă, în jos spre locul unde spadasinul costumat barbar se pregătea să fie mâncat de fiară.

— Zât! strigă poruncitoare Una.

Monstrul ridică un cap năuc.

— Zât.

Se linse pe bot și își întoarse privirea înșeptită spre albinos, care acum era în genunchi și se folosea de spadă ca să se rezeme pentru a se ridica în picioare.

Fălcile se căscară mai larg, și mai larg. Omulețul palid se pregăti, abia ținându-se pe picioare, să se apere.

Una dirijă aerocarul spre capul ciufulit al fiarei. Uriașul gândac se ciocni de el cu un trosnet sonor. Ochii monstrului se holbară a neîncredere. Scoase un schelălăit. Se așeză pe coadă și începu să lunece într-o parte, cu ghearele scoțându-i un zgomot neplăcut pe dalele de aur și argint.

Una ateriză și-i făcu semn străinului să intre în aerocar. Observă cu dezgust că era un albinos oarecum nesănătos la înfățișare, cu trăsături răvășite, ochi exagerat de mari, rătăciți, urechi cu vârfuri efectiv ascuțite și pupile roșii arzătoare, pe jumătate nebune.

Și totuși, acesta era indiscutabil cel căutat și nu avea ce face decât să fie politicoasă.

— Intră, te rog, înăuntru, îi spuse. Sunt aici ca să te salvez.

— *Shaarnuaaam torjistoo quellham vyeearrr*, spuse

străinul într-un accent care Unei îi păru vag scoțian.

— La dracu, pufni ea, numai asta ne mai lipsea.

Se grăbise să-l interpeleze pe albinos între patru ochi, înainte ca vreun locatar de la Sfârșitul Timpului s-apuce să sosească și să-l selecționeze pentru cine știe ce menajerie, dar acum regretă că Werther sau eventual Lordul Jagged nu erau de față, căci, realizează, i-ar fi prins bine una din pilulele lor traductoare, acele mici tablete care puteau „aranja” creierul astfel încât să înțeleagă un limbaj nou. Dintr-un capriciu - sau poate datorită atât de frecvenței ei prezențe acolo - cei de la Sfârșitul Timpului vorbeau engleza curentă de la începutul secolului douăzeci.

Albinosul - care purta un fel de șorț din tartan, împărțit în două, cizme până la genunchi, vestă albă cu albastru, capă verde și pieptar de argint, cu un întreg sortiment de curele din piele și catarama metalice ici și colo pe toată persoana sa - refuza cu vehemență invitația. Ridică înaintea sa spada în timp ce dădea îndărăt, alunecă o dată, ajunsese la mal, se cațără prin zăpadă și dispăru după o stâncă.

Mrs. Persson oftă și-și puse din nou mașina în mișcare.

CAPITOLUL IV

În care Prințul din Melniboné se confruntă cu noi amenințări

Xiombarg însăși, gândi Elric în timp ce se strecura pe sub zăpezi, în grotă. Ei bine, n-o să aibă nimic de împărțit cu Regina Haosului; nu înainte de-a fi silit s-o facă.

Peștera era destul de largă. În lumina palidă a deschizăturii de deasupra nu se putea vedea prea departe. Elric se întrebă dacă să revină la suprafață sau să riște o pătrundere și mai adânc în grotă. Îi rămânea, în fond, speranța că va găsi o altă cale de ieșire. Încerca să-și amintească vreo rună care să-l ajute, dar tot ceea ce știa depindea fie de sprijinul stihilor ce nu existau în acel plan, fie de înșiși Domnii Haosului - iar aceștia nu-i prea veneau în ajutor nici chiar pe propriul lor Tărâm. Era rătăcit aici: singurul șoarece într-o lume de pisici.

Aproape fără să-și dea seama, se pomeni pășind în jos, realizând că peștera devenise tunel. Îi era foame, dar în afara monstrului și-a femeii din caleașca magică nu văzuse nici o urmă de viață. Nici chiar caverna nu părea în întregime naturală.

Se lărgea; zări lumină fosforescentă. Observă că pereții erau din cristal transparent iar în dosul lor se găseau tot felul de artefacte. Văzu coroane, sceptre și lanțuri de pietre prețioase; casete complicat sculptate; arme din metale turnate straniu; armuri, îmbrăcăminte, lucruri al căror rol

nu-l putea ghici - și mâncare. Erau acolo dulciuri, fructe, prăjituri și plăcinte, toate în afara atingerii lui.

Elric gemu. Era un chin. Poate chiar o tortură anume plănuită. O mie de voci îi șopteau într-o limbă străină, plăcută auzului:

— *Bie-meee... Bie-meee...* murmurau glasurile. *Baa-gen, baa-gen...*

Păreau să promită orișice desfătare, numai de-ar fi putut trece prin ziduri; acestea însă erau din cuarț străveziu, luminate dinăuntru. O ridică pe Stormbringer, pe jumătate tentat să spargă bariera, deși știa că până și spada sa era, chiar în plină putere, incapabilă să distrugă magia Haosului.

Se opri, cu gura căscată de uimire, la vederea unui grup de cățeluși care îl priveau cu ochi mari cafenii și limbile atârând, și săriră spre el.

— *O, Nee Tubbens!* intona una dintre voci.

— O, zei! zbiră Elric. Tortura asta e prea mult!

Își aruncă trupul înapoi și-ncolo, amenințând cu spada, dar glasurile continuau să murmure și să promită, etalându-și bogățiile însă fără a-i îngădui nici o clipă să le atingă.

Albinosul se clătină. Ochii săi stacojii cătară în jur.

— Vreți să mă-nnebuniți, ai? Ei bine, Elric din Melniboné a făcut față unor amenințări mult mai îngrozitoare decât acestea. Va trebui să vă străduiți mai mult dacă doriți să-i distrugeți mintea!

Și o luă la fugă prin coridoarele șoptitoare, ne-mai-privind nici în stânga nici în dreapta, până ce dintr-o dată se năpusti în orbitoare lumină de zi și rămase privind în jos într-o nesfârșire pală - un vid albastru și infinit.

Privi în sus. Și urlă.

Deasupra să se vedeau văioagele și colinele dulci ale unui peisaj bucolic, cu râuri, vite păscând, crânguri și

căsuțe. Se așteaptă să cadă cu capul înainte dar aceasta nu se întâmplă. Era pe buza abisului. Faleza de gresie roșie cădea imediat sub el după care nu mai era decât golul liniștit. Privi înapoi.

— *Baa-gen... O, Nee Tubbens...*

Un zâmbet amar jucă pe buzele lipsite de sânge ale albinosului, în timp ce, hotărât, băga spada în teacă.

— Ei bine, fie, spuse. N-au decât să-și facă mendrele!

Și, râzând, se azvârli peste buza prăpastiei.

CAPITOLUL V

În care Werther de Goethe face o descoperire minunată

Cu un gest de mândrie liniștită, Werther de Goethe arată gigantul craniu.

— E foarte mare, Werther, spuse Cuconița Christia, Concubina Veșnică, răsucind un inel de putere pentru a-și ajusta nuanța ochilor astfel încât să se asorteze perfect cu ziua.

— E monstruos, spuse Werther modest. Ne amintește tuturor de Inevitabila Noapte.

— Asta cine-a mai fost? se interesă Gaf Calul în Lacrimi, cu părul său de aur, în prezent cercetător al legendelor străvechi. Sir Lew Grady?

— Vreau să spun, Moartea, îi explică Werther, care ne e mai presus tuturor.

— Ei, nu și nouă, sublinie Ducele de Queens, minte puțin cam prea literală, ca de obicei. Deoarece suntem nemuritori, cum bine știi.

Werther îi oferă o privire tristă, plină de milă, și oftă scurt.

— Păstrează-ți iluziile, dacă ții neapărat.

Cuconița Christia lovește sumbrii zuluși lungi și negri ai lui Werther.

— Ei haide, haide. Avem compensații, Werther.

— Fără Moarte, intona Ultimul Romantic, Viața nu are nici un sens.

Ca de obicei, nu-l puteau urmări, dar încuviințară gravi și politicoși.

— Craniul, continuă Werther, izbind în latura aerocarului său (care avea forma unei uriașe reptile zburătoare) pentru a-l face să cotească luând-o spre orbita stângă, este un Simbol nu numai al Moralității ci și al Ambițiilor noastre Fără Fruct.

— Fruct? deveni brusc interesat Episcopul Castle, care moțăia în partea din spate a vehiculului; hobby-ul său curent erau livezile. Fără? Pinii mei, știți, ridică o problemă. Merele sunt mult mai mici decât am fost îndreptățit să cred.

— Craniul e adorabil, spuse Cuconița Christia cu temerar entuziasm. Ei, acum că l-am văzut...

— Carcasa exterioară, o întrerupse Werther. Ceea ce ascunde înăuntru e mai important. Dorurile Prostești ale Omului sunt toate cuprinse în el. Rapacitatea sa, Nevoia sa de Imposibil, Dogoarea Patimilor lui, Înghețul care trebuia în Cele Din Urmă să-l Răpună. Prin orbita aceasta veți întâlni o mică invenție a mea proprie, numită Temelia de Târguială a Minții...

Tăcu brusc, uluit.

Pe marginea de sus a găvanului apăruse o făptură mărunță.

— Ce-i aia? vru să știe Ducele de Queens, dându-și capul pe spate. Un gând întâmplător?

— Să mor dacă-i al meu!

Făptura se aruncă spre cer și păru să zboare, cu membrele bălăbănindu-i-se, spre soare.

Werther se încruntă, privindu-l pe omuleț cum dispărea.

— Câmpul gravitațional e inversat aici, spuse absent, pentru a accentua paradoxul la maximum, înțelegeți. Există un peisaj troienit, un deșert...

Era însă mult mai interesat de noul sosit.

— Cum credeți c-o fi intrat în craniul meu?

— Cel puțin se distrează. Pare că râde, aplecă Cuconița Christia o ureche spre sunetul subțirel, care slăbi tot mai mult la început dar apoi se apropie din nou. Se-ntoarce.

— Da, confirmă Werther. Câmpul nu mai e inversat.

Râsul încetă, transformându-se într-un țipăt de mânie. Omulețul cădea spre ei. Într-o mână albă ținea o spadă, iar ochii roșii îi ardeau.

În grabă, Werther izbi un alt inel. Străinul veni de-a berbeleacul în fundul aerocarului și rămase acolo gâfâind, înjurând și mormăind.

— Ce splendid! strigă Werther. Oh, e un călător dintr-un trecut bogat, romantic. Priviți-l! Ce altceva ar putea fi? Ce mai plească!

Străinul se ridică în picioare și înălță spada sus deasupra capului, sfidându-i pe pasagerii uimiți și încântați, cu un zbieret din rărunchi:

— *Heegeegrowinaz!*

— *Good afternoon!* spuse Cuconița Christia; căută în poșetă după pilulele traductoare și găsi una. Mă întreb dacă ați avea amabilitatea să înghițiți asta - e absolut inofensivă...

— *Yakoom, oom glallio*, spuse cu dezgust albinosul.

— Aha, răspunse Cuconița Christia. Mă rog, cum doriți.

Ducele de Queens arată spre cealaltă orbită. Un gândac uriaș, bâzâitor, ieși în zbor din ea. Purta în spinare o persoană pe care o recunosc cu plăcere.

— Mrs. Persson!

Una își aduse aerocarul lângă al lor.

— Domnul e sub supravegherea dumneavoastră? întrebă Werther cu dezamăgire nedisimulată. Dacă da, v-aș putea

oferi...

— Mă tem că înseamnă foarte mult pentru mine, răspunse Una.

— E din propria dumneavoastră epocă?

Cuconița Christia o recunoscuse și ea pe Una. Încă mai oferea pilula traductoare în căușul palmei.

— Pare un pic cam suspicios față de noi, adăugă.

— Am observat, spuse Una. Ar fi foarte util să accepte pilula. Oricum, în caz contrar, unul din noi...

— Aș fi încântat! se oferi generosul Duce de Queens; se trase de barba verde cu auriu. Werther de Goethe, Mrs. Persson.

— Poate e mai bine s-o fac eu, spuse Una, înclinându-se spre Werther; singura problemă cu pilulele traductoare era că-și făceau treaba atât de desăvârșit: puteai vorbi la perfecție limba în cauză, dar nici o alta pe lângă ea.

Werther era, o dată în viață, optimist.

— Hai să luăm cu toții câte o pilulă! propuse.

Toată lumea purta cu sine pilule traductoare la Sfârșitul Timpului, pentru cazul că întâlneau vreun vizitator din Spațiu sau Trecut.

Cuconița Christia îi întinse pilula sa și găsi alta. Le înghiți ră.

— Făpturi ale Haosului, spuse noul sosit cu demnitate rece. Vă cer să mă eliberați. Nu puteți reține în acest fel un muritor, nu dacă nu a legat vreo înțelegere cu voi. Și nici un târg n-a fost încheiat, care să mă aducă pe Tărâmul Haosului.

— De fapt, e mai ordonat decât crezi, spuse Werther pe ton de scuză. Prima dumitale experiență, înțelegi, a fost în lumea craniului meu, care e zăpăcită cu deliberare. Am intenționat să arăt ce Confuzie e Mintea Omului...

— Permiteți-mi să v-o prezint pe Cuconița Christia, Concubina Veșnică, spuse Ducele de Queens, pe cel mai manierat ton din câte avea. Aceasta este Mrs. Persson, Episcopul Castle, Gaf Calul în Lacrimi. Werther de Goethe - gazda dumneavoastră involuntară - iar eu sunt Ducele de Queens. Vă urăm bun sosît în lumea noastră. Numele dumneavoastră, domnule...?

— Trebuie că mă cunoașteți, domnule duce, spuse Elric. Căci eu sunt Elric din Melniboné, împărat prin Drept din Naștere, Moștenitor al Tronului de Rubin, Purtător al Actorios-ului, Mânuitor al Spadei Negre...

— Într-adevăr! spuse Werther de Goethe - apoi, într-un aparte șoptit către Mrs. Persson: ce încruntătură magnifică! Ce nobil rânjet!

— Sunteți așadar un personaj important în lumea dumneavoastră? Constată Cuconița Christia, fâlfâindu-și genele pe care tocmai și le extinsese cu o jumătate de deget. Poate mi-ați îngădui să...

— Cred că dorește să se întoarcă acasă, spuse grăbită Mrs. Persson.

— Să se întoarcă?! făcu stupefiat Werther. Dar, Efectul Morphail... ! E cu neputință!

— Nu în acest caz, cred, răspunse ea. Căci dacă nu se înapoiază, de nedescris vor fi fluctuațiile ce vor avea loc prin dimensiuni...

N-o puteau urmări, dar îi acceptară tonul.

— Drept e, spuse Elric încruntat, dați-mă-napoi tărâmului meu, astfel ca să-mi pot împlini destinul plumbuit cu blestem...

Werther privi spre albinos cu încântare afectuoasă.

— Aha! Un frate întru spirit! Și eu am un destin greu de osânde...

— Mă îndoiesc că e tot atât de blestemat ca al meu...

Elric privi posomorât înapoi spre craniu în timp ce cele două aerocare se îndepărtau în zbor spre un orizont blând unde înfloreau copaci exotici.

— Mă rog, răspunse Werther cu oarecare efort, poate că nu e, deși te asigur...

— Am privit în față orori născute în infern, spuse Elric, și am comunicat cu înșși Zeii celei mai Cumplite Întunecimi. Am văzut lucruri care ar preface mințile altor oameni în piftii bune de nimic...

— Piftii? îl întrerupse Episcopul Castle. Și dumneata ai avut, la rândul dumitale, vreo expertiză cu, de exemplu, pomi-de-mierlă?

— Vorbele dumitale n-au nici un înțeles, îi răspunse ursuz Elric. De ce mă chinuiți astfel, domnilor? N-am cerut să vă vizitez lumea. Aparțin lumii oamenilor, în Tinerele Regate, unde îmi caut ursite. Păi, nu mai demult de adineaori am cunoscut aventuri...

— Cred c-am dat de-unul din plicticoșii ăia, îi murmură Episcopul Castle Ducelui de Queens, atât de comuni printre călătorii în timp. Fiecare se crede unic.

Ducele de Queens, însă, refuză să se lase influențat. Albinosul încruntat îi plăcea. Gaf Calul în Lacrimi era și el evident impresionat, căci își modelase trăsăturile într-o asemănare vagă cu Elric. Prințul din Melniboné simula nepăsarea, dar Unei îi era limpede că murea de frică. Încercă să-l calmeze.

— Oamenii, aici la Sfârșitul Timpului... încep ea.

— Fără lingușeli, doamnă, o întrerupse albinosul, cu un zâmbet cinic jucându-i pe buze. Te știu drept acea mare nelegiuită ispititoare, Regină a Spadelor, Xiombarg însăși.

— Te asigur, sunt la fel de umană ca și dumneata,

domnule...

— Uman? Eu, uman? Nu sunt uman, cucoană - deși mi-s muritor, drept e.

Sunt de sânge mai vechi, sângele Luminosului Imperiu însuși, sângele lui R'lin K'ren A'a de care și-a bătut joc Cran Liret, fără să înțeleagă cine era cel de care râdea. Și-apoi, deși silit să cer ajutor din Haos, n-am legat nici un târg să devin sclav în țărâmul vostru...

— Vă asigur... ăăă... maiestate, spuse Una, că nu am avut intenția să vă insultăm, iar prezența domniei voastre aici n-a fost înfăptuirea noastră. Eu însămi, se-ntâmpla să fiu străină de locurile-astea. Am venit special să vă văd, să vă ajut să scăpați...

— Ha! făcu albinosul. Am mai auzit eu astfel de vorbe. Vreți să mă momiți în vreo cursă și mai rea decât asta. Spune-mi, unde e Ducele Ariocho? Lui cel puțin, îi datorez oarecare supunere.

— N-avem pe nimeni cu acest nume, se scuză Cuconița Christia; îl întrebă pe Gaf, care cunoștea pe toată lumea:

— Vreun călător în timp, ceva?

— Nici unul, răspunse Gaf, studiind ochii lui Elric și operând o mică modificare asupra alor săi proprii; se rezemă de spătar, satisfăcut.

Elric se înfioră și întoarse capul în altă parte, bodogănind.

— Sunteți foarte binevenit aici, spuse Werther. Nu vă pot spune ce bucuros sunt să întâlnesc o persoană la fel de eminamente morbidă și auto-compătimitoare ca mine!

Elric nu păru măgulit.

— Ce putem face ca să vă simțiți ca acasă? întrebă Cuconița Christia; își schimbase culoarea părului într-un albastru glăntuit, sperând, poate, că Elric o va găsi mai atrăgătoare. Doriți ceva anume?

— Dorință? O, da. Pacea minții. Cunoașterea adevăratului meu destin. Un loc liniștit unde să pot sta cu Cymoril, pe care o iubesc.

— Cum arată această Cymoril? deveni Cuconița Christia o idee cam prea nerăbdătoare.

— E cea mai frumoasă făptură din univers.

— Asta nu-mi spune prea mult. Dacă v-ați putea închipui o imagine, eventual. Există în vechile orașe dispozitive care vă pot vizualiza gândurile. Putem merge acolo. Aș fi fericită să-i ocup funcția, pe cât s-ar putea...

— Ce? Îmi oferiți un simulacru? Credeți că n-aș recunoaște de îndată o asemenea vrăjitorie? Ah, e dezgustător! Ucideți-mă, dacă asta vi-i voia, sau continuați cu supliciul. N-am să vă mai ascult!

Acum planau, între faleze înalte. Pe o terasă, departe jos, un grup de călători în timp arătară spre ei. Unul dintre aceștia făcea disperat cu mâna.

— L-ai jignit, Cuconiță Christia! spuse țăfnos Werther. Nu înțelegi cât e de sensibil....

— Ba da, înțeleg, răspunse ea mahnită. N-am vrut decât să-i arăt simpatia.

— Simpatie! Își frecă Elric falca prelungă, oarecum ascuțită. Ha! Ce să fac eu cu simpatia?

— Pe nimeni n-am întâlnit s-o dorească mai mult, îl privi cu blândețe Cuconița Christia. Ești chiar un băiețel, chiar așa, nu?

— Comparat cu bătrânii Domni ai Haosului, sunt un copil, drept e. Dar sângele meu e vechi și rece, sângele Melniboné-ului ce se descompune, cum știți foarte bine.

Și, cu un oftat uriaș, albinosul se așează în capătul îndepărtat al aerocarului și își propti capul în pumn.

— Ei bine, care vă e dorința, doamne și domni ai

Haosului?

— Dorințele dumneavoastră suntem nerăbdători să le îndeplinim, replică Werther. E ceva ce-am putea face? Vreo ambianță pe care s-o putem fabrica? Cu ce sunteți obișnuit?

— Obișnuit? Sunt obișnuit cu trosnetul aripilor pielose de dragon în aerul dulce și tăios al zorilor de zi. Sunt obișnuit cu sunetul bătăliei roșii, ropotul copitelor pe pământul însângerat, țipetele celor ce mor, urletele învingătorilor. Sunt obișnuit să port război cu demoni și monștri, vraci și strigoi. Am călătorit pe corăbii magice și am luptat corp la corp cu sălbatici reptilienii. L-am întâlnit pe însuși Omul de Jard. Am luptat cot la cot cu stihiiile, care îmi sunt aliați. Am purtat bătălie cu răul negru...

— Mă rog, interveni Werther, asta-i o activitate care merită continuată, în orice caz. Sunt sigur că putem...

— Lord Elric nu va rămâne, începuse Una Persson politicoasă. Vedeți, toate acestea fluctuații ale megafluxului, ca să nu mai menționăm și propriul lui destin... N-ar trebui să fie aici, câtuși de puțin, Werther...

— Prostii! Își aruncă Werther brațul înveșmântat în catifea neagră pe umerii țepeni ai noului său prieten. E evident că destinele noastre sunt unul și-același. Lord Elric e la fel de bântuit de tristețe ca mine!

— Cum poți ști tu ce înseamnă să fii bântuit de tristețe... ? murmură albinosul; avea fața pe jumătate îngropată în generoasa mânăca a lui Werther.

Mrs. Persson se stăpâni. Ieși din aerocarul lui Werther îndreptându-se spre al ei.

— Ei, spuse, eu trebuie să plec. Sper să vă văd mai târziu, pe toți.

Cealalți își cântară salutarile de rămas-bun.

Una Persson își întoarse gândacul spre vest, în direcția

Castelului Canaria, locuința vechiului ei prieten Lord Jagged.
Avea nevoie de ajutor și sfaturi.

CAPITOLUL VI

În care Elric din Melniboné rezistă ispitelor Domnilor Haosului

Elric reflectă asupra modului subtil în care hohotitorii Domni ai Haosului îl capturaseră. În aparență, era doar un oaspete, absolut liber să hoinărească unde vroia pe Tărâmul lor. Practic, se afla în puterea Haosului la fel ca și cum l-ar fi pus în lanțuri, căci nu putea scăpa de acel dragon zburător, iar ei deja își demonstraseră enormele daruri magice pe căi discrete, și în special prin schimbările lor de formă. Doar cel ce-și spunea Werther de Goethe (evident, un lider în ierarhia Haosului) încă mai avea aceeași față și îmbrăcăminte pe care le purtase la început.

Era limpede că acest tărâm nu asculta de legile firii, fiind schimbător în conformitate cu toanele puternicilor săi locuitori. Erau în stare să distrugă cu o simplă răsuflare și, destul de subtil, îi oferiseră dovezi ale acestei puteri. Cum, în ce fel să scape de o asemenea primejdie? Chemându-i pe Domnii Legii în ajutor? Dar lor nu le datora credință și, neîndoielnic, îl socoteau dușman. Dacă însă ar fi să-și transfere supunerea către Lege...

Aceste gânduri și multe altele continuau să-l zgândăre în timp ce custozii săi sporovăiau cu ușurință în înaltul Grai din Melniboné, el însuși versiune chiar a limbii Haosului. Era unul din celelalte feluri de-a se dezvălui drept ceea ce erau de fapt. Își puse degetul pe spada cu rune, întrebându-se

dacă ar fi posibil să ucidă un asemenea domn și să-i răpească energia, obținând astfel destulă putere pentru un scurt răstimp, cât să se arunce înapoi în propria sa sferă...

Cel numit Lord Werther se apleca peste marginea fiarei-corabie:

— O, hai să vezi, Elric! Privește!

Prudent, albinosul se întoarse spre locul unde privea și arăta Werther.

Întregul peisaj era împânzit de o bătaie monstruoasă. Făpturi de toate felurile și combinațiile se sfâșiau între ele cu colți și gheare uriașe. Vietăți fără formă se rostogoleau și săltau; giganți goi cu excepția coifurilor și a cnemidelor, spintecau fiarele cu lovituri de enorme topoare și spade late, dar erau doborâți la rândul lor. Flăcări și fum negru umpleau locul. Se simțea un miros anume. Duhoarea sângelui?

— Ce-ți lipsește mai mult? Întrebă femeia, apăsându-și în el un trup moale.

Elric se prefăcu că nu observă. Știa ce poate ascunde carnea magică a unei vrăjitoare.

— Îmi lipsește liniștea, spuse aproape ca pentru sine, și-mi lipsește războiul. Căci chiar și-n bătaie îmi aflu un soi de pace...

— Poarte bine! aplaudă Episcopul Castle. Începi să te deprinzi cu vederile noastre. Curând vei deveni unul dintre cei mai buni *causeuri* ai noștri.

Elric atinse mânerul lui Stormbringer, sperând să-l simtă încălzindu-se și vibrându-i sub mână, dar spada era împietrită, neputincioasă pe Tărâmul Haosului. Lăsa să-i scape un oftat greu.

— Ești un aventurier deci, în lumea dumitale? constată Ducele de Queens.

Părea dezamăgit. Își preschimbase culoarea bărbii într-un ton de negru obișnuit și purta un costum purpuriu: tricou matlasat și pantalon mulat pe trup, guler încrețit, alb cu albastru, și o pălărie somptuoasă, cu pene, pe cap.

— Și eu sunt un personaj picaresc, continuă. În măsura posibilă aici, firește. Un fel de corsar. Vreau să spun, acțiunile mele sunt în general mai îndrăznețe decât ale prietenilor mei. Mai spectaculoase. Frivole. Ca ale dumitale, sir. Îți admir costumul.

Elric știa că acest Duce al Infernului se referea la preferința sa pentru costumația barbarilor din sud, care-l făcea să nu poarte culorile mai discrete, mătăsurile și metalele mai rafinat lucrate ale poporului său. De astă dată jucă dinte pentru dinte; se înclină:

— Mulțumesc, domnule. Hainele domniei tale rivalizează cu ale mele.

— Crezi? se arătă flatat domnul-infernului; dacă Elric n-ar fi știut adevărul, creatura ar fi părut că se umflă în pene de mândrie.

— Priviți! strigă din nou Werther. Privește, Lord Elric - suntem atacați!

Elric se răsuci într-acolo.

De jos se înălțau nave ciudat alcătuite - ceva ca niște corăbii, dar cu uriașe roți laterale, asemeni celor de la ceasurele-cu-apă pe care le văzuse cândva în Pikarayd. Fum colorat ieșea din coșurile montate pe punți roind de păsări gigantice îmbrăcate în haine omenești. Păsările aveau penaj multicolor, ciocuri încovoiate, și țineau în gheare spade, câtă vreme pe capete purtau pălării negre de formă ciudată însemnate cu hârci și oase încrucișate dedesubt.

— Îndărăt! cârâiau păsările. Sau vă facem sită mațele!

— Ce pot fi astea? țipă Episcopul Castle.

— Piruiți, spuse sobru Werther de Goethe. Cunoscuți și sub numele de ulii ai mărilor. Și nu ne vor binele.

Cuconița Christia clipi din ochi.

— Nu cumva vrei să zici „pirați”, dragă?

Elric își apucă strâns spada. Unele dintre cuvintele folosite de Domnii Haosului nu aveau nici un înțeles pentru el. Dar indiferent că monștrii ce-l atacau erau plăsmuiri de-ale lor, sau dușmani adevărați ai celor ce-l făcuseră prizonier, Elric se pregăti de luptă sângeroasă. Moralul i se ridică. Aici, cel puțin, există ceva substanțial cu care să lupte.

CAPITOLUL VII

În care Mrs. Persson devine neliniștită de viitorul universului

Lordul Jagged din Canaria nu era de găsit nicăieri. Uriașul său castel, din turle aurii și galbene, replică înfrumusețată a gării King Cross, era populat în întregime de bizarii săi roboți, pe care Jagged îi considera cu atât mai enigmatici și mai demni de încredere decât servitorii umani sau androizi, cu cât puteau răspunde doar conform unui program limitat.

Una bănuia că Jagged plecase la rândul său în vreo misiune, fiind, ca și ea, membru al Ligii Aventurilor Temporale. Dar avea nevoie de ajutor. Într-un fel sau altul trebuia să-l trimită pe Elric înapoi în propriile lui dimensiuni fără a mai crea și alte disjunctii în țesătura Timpului și-a Spațiului. Conjuncția încă nu se anunța și, dacă situația se înrăutățea, putea să nu mai aibă loc niciodată.

Atât de multe plane depindeau de Conjuncția celor un Milion de Sfere încât nu-i putea risca eșecul. Nu le putea însă dezvălui prea multe nici lui Elric, nici gazdelor sale. Ca membră a Corporației, era juruită celei mai stricte și cu adevărat necesare discreții. Chiar și aici la Sfârșitul Timpului existau legi ce nu puteau fi încălcate decât cu riscuri enorme. Cuvintele înseși erau îndeajuns de periculoase când descriau idei referitoare la natura Timpului.

Își scormonea mințile. Se gândi să-l caute pe Jherek

Carnelian, dar apoi își aminti că acesta abia începuse să-și înțeleagă propriul destin. Pe de altă parte, existau anumite similarități între Jherek și Elric pe care deocamdată nu le putea decât intui. Era mai bine să acționeze cu prudență.

Ajunse la concluzia că nu avea de ales. Trebuia să se întoarcă la Centrul Temporal și să vadă dacă nu-l vor putea detecta cei de-acolo pe Lordul Jagged, pentru ea.

Își adună laolaltă în minte coordonatele necesare și se concentrează. Pentru o clipă, toate amintirile, orice simț al identității, o părăsire.

Sergentul Alvarez nu-și mai încăpea în piele. Ecranele lui nu mai erau complet lipsite de înțeles. Din contră, forme curioase puteau fi detectate în aranjamentele liniilor. Una avu impresia că vede chipuri, fiare, peisaje. Niciodată nu se mai întâmplase așa ceva. Instrumentele, cel puțin, rămăseseră întregi la minte, chiar dacă înregistrau nebunie.

— E din ce în ce mai rău, spuse Alvarez. De-abia dacă ți-a mai rămas ceva Timp. Tot ce ai, am reușit să împrumut pentru tine. Ai prins haimanaua?

Una încuviință.

— Da. Dar cât despre a-l aduce înapoi... Vreau să-l găsești pe Jagged.

— Pe Jagged? Ești sigură?

— E singura noastră șansă, cred.

Alvarez oftă și-și aplecă trupul încordat asupra comenzilor.

CAPITOLUL VIII

În care Elric și Werther luptă cot la cot împotriva unor sorți aproape covârșitori

Undeva, i se părea lui Elric în timp ce para și lovea în păsările-monștri ce-l atacau, se auzea o muzică bogată și înviorătoare. Trebuie că era o iluzie, stârnită de către nebunia bătăliei. Sânge și pene acopereau caleașca. O văzu pe numita Christia smulsă de la locul ei, zbierând. Episcopul Castle dispăruse.

Gaf nu mai era. Doar ei trei, umăr lângă umăr, continuau să lupte. Ceea ce-i nedumerea pe Elric era că Werther și Ducele de Queens purtau spade absolut identice cu Stormbringer. Poate că erau legendarii Frați ai Spadei Negre, despre care se spunea că ar sălășlui în Haos?

Era silit să recunoască în sinea sa că simțea un soi de camaraderie cu cei doi, care erau mai viteji decât mulți alții în a se apăra de asemenea monștri groaznici și nemaivăzuți - poate vreo creație a lor proprie care li se întorsese împotrivă.

Odată capturată Lady Christia, păsările începură să se întoarcă spre navele lor.

— Trebuie s-o salvăm! strigă Werther în timp ce corăbiile zburătoare prindeau a se retrage. Repede! Să-i urmărim!

— N-ar trebui să căutăm întăriri? întrebă Elric, și mai impresionat de curajul acestui Domn al Haosului.

— Nu-i timp! urlă Ducele de Queens. După ei!

— Urmărește navele alea! îi strigă Werther vasului său.
Aerocarul nu se clinti.

— Are-o vrajă asupra-i, spuse Werther. Ne-am împotmolit! Ah, și-o iubeam atât de mult!

Elric deveni din nou bănuitor. Werther nu arătase, înainte, nici un semn de afecțiune față de femeie.

— Ai iubit-o?

— De la distanță, explică Werther. Duce de Queens, ce puteam face? Piruiții ăia or s-o negocieze cu sălbăticie și-i vor mânuî stângaci obiectele virtuții!

— Mișei netrebniți! mugi uriașul duce.

Elric nu prea înțelegea acest schimb de replici. Își dădu seama, însă, că încă mai auzea muzica aceea veselă. Privi în jos. Pe un soi de estradă din mijlocul bizarului peisaj, era adunat un grup numeros de muzicanți. Cântau înainte, fără să pară a lua în seamă cele ce se petreceau deasupra. O lume cu adevărat dominată de Haos.

Nava începu să cadă încet spre orchestră. Se înclină. Elric icni și se agăță de-o margine în momentul când lovira pământul moale ca ceara, oprindu-se cu o smucitură.

Ducele de Queens, părând în culmea fericirii, escalada deja parapetul:

— Uite! Îi putem urmări călare!

Lângă estradă era priponită o turmă de vietăți păstrând o oarecare vagă asemănare cu caii dar bălțați într-o varietate de culori metalice ce-ți luau ochii, cu coarne și creste osoase pe spinare. Șei și harnașamente de lucrătură neobișnuită arătau că animalele erau domestice, aparținând fără îndoială muzicanților.

— Or să ne ceară o plată, precis, spuse Elric în timp ce grăbeau spre cai.

— Ah, adevărat!

Werther deschise o pungă prinsă la cingătoare și scoase la iveală o mână de nestemate. Le aruncă în treacăt spre cântăreți și sări în șaua celui mai apropiat animal. Elric și Ducele de Queens îi urmară exemplul. Apoi Werther, cu un chiot, se aruncă în direcția unde dispăruseră păsările-monștri.

Peisajul acestei lumi a Haosului se schimbă rapid în timp ce călăreau. Galopară prin codri de copaci cristalini, peste câmpuri cu flori strălucitoare, săriră râuri de culoarea sângelui și consistența mercurului, neobosiții cai menținând un pas furtunos care nu slăbea nici un moment. Prin nori de gaz clocotitor ce lăcrimau, prin ploaie, prin ninsoare, prin călduri insuportabile, prin lacuri mici în care pești straniu alcătuiți colcăiau și-și căscău boturile, până ce în sfârșit un lanț muntos le apăru în față.

— Acolo! găfâi Werther, arătând cu spada sa cu rune, Bârlogul lor. Oh, ticăloșii! Cum am putea escalada râpi atât de netede?

Într-adevăr, versanții se înălțau preț cam de-o sută de picioare înainte de-a deveni brusc știrbe ca dinții putrezi ai cerșetorilor din Nadsokor. Erau dintr-un obsidian purpuriu, sumbru și atât de neted încât reflecta chipurile celor trei aventurieri ce-l priveau fără speranță.

Elric fu primul care văzu treptele tăiate într-o latură a falezei.

— Astea or să ne poarte măcar o parte din drum.

— Poate fi o cursă, spuse Ducele de Queens.

Și el părea să savureze ocazia de a trece la fapte. Deși Domn al Haosului, avea ceva care-l făcu pe Elric să-i răspundă că unui tovarăș de luptă.

— N-au decăt să se prindă-n cursă, spuse Elric laconic. Avem spadele.

Cu un râs sălbatic, Werther de Goethe se aruncă cel dintâi din șa și-o luă la fugă spre trepte, sărind dintr-una într-alta aproape ca și cum ar fi avut puterea de-a zbura. Elric și Ducele de Queens îl urmară ceva mai încet.

Cu picioarele alunecându-le în spațiile înguste destinate a fi parcurse nu de către muritori, fără să uite nici un moment genunea ameteitoare din stânga, cei trei ajunseră în fine pe vârful râpii și rămaseră agățați de steiuri ascuțite, privind, peste-o câmpie, la un castel nebunesc înălțându-se în nori.

— Fortăreața lor, spuse Werther.

— Ce sunt aceste creaturi? întrebă Elric. De ce vă atacă? Pentru ce au răpit-o pe Lady Christia?

— Ne coc o ură nestrămutată, explică Ducele de Queens, și se uită, așteptându-l să continue, la Werther, care adaugă:

— Aceasta era lumea lor înainte de-a deveni a noastră.

— Iar înainte să fie a lor, spuse Ducele de Queens, a fost lumea Yargtroon-ilor.

— Yargtrooni? se încruntă Elric.

— I-au depozat pe băștinașii caprino-vampiri lipsiți de trupuri, numiții Kia, explică Werther. Care, la rândul lor, i-au distrus - sau au crezut că-i distrug - pe Grash-Tu-Xem, un neam de Bătrâni mai bătrâni decât orice Bătrâni cu excepția Celor Mai Bătrâni Bătrâni ai Bătrânului Thriss.

— Mai vechi chiar și decât Haosul? întrebă Elric.

— Oh, cu mult mai bătrâni, răspunse Werther.

Elric era năucit.

— Turissul?

— Haosul, spuse Ducele.

— E prăbușit aproape complet, atâta-i de bătrân, adaugă Ducele de Queens.

Albinosul lasă să-i joace pe buze un zâmbet subțire.

— Încă îți mai râzi de mine, domnule. Puterea Haosului e cea mai mare din câte există, doar de puterea Legii egalată.

— O, firește, încuviință Ducele de Queens.

— Te joci cu mine, domnule? redeveni Elric suspicios.

— Ei, natural, încercăm să le facem plăcere oaspeților...

Werther îi întrerupse:

— Cetatea blestemată de colo o ține prizonieră pe cea pe care o iubesc. Undeva înlăuntrul zidurilor sale e ea înțemnițată, în timp ce strigoii o batjocoresc și diavolii-o amenință.

— Păsările-monștri...? începu Elric.

— Himere, spuse Ducele de Queens. N-ai văzut decât una din formele pe care și le asumă.

Aceasta o înțelese Elric.

— Aha!

— Dar cum am putea intra? vorbi Werther aproape pentru sine.

— Trebuie să așteptăm până se-nnoptează, spuse Elric, și să intrăm la adăpostul întunericului.

— Se-nnoptează? se luminează Werther la față.

În clipă următoare, erau cufundați în beznă.

Undeva, Ducele de Queens se împiedică și căzu cu o înjurătură înăbușită.

CAPITOLUL IX

În care Mrs. Persson în sfârșit ia legătura cu vechiul ei prieten

Stăteau împreună sub tenda vărgată a cortului, în timp ce, la mică distanță, oameni în armuri, călări pe cai în armuri, se duelau, se răneau sau mureau. Cei doi membri purtau costume potrivite perioadei. Lordul Jagged arăta chipeș cu mantie și zale, dar Una Persson părea mai degrabă stânjenită în fotă și broboadă.

— Nu pot să plec chiar acum, spunea lordul. Pun bazele unei dezvoltări foarte importante.

— Care n-o să ducă nicăieri dacă Elric nu se întoarce.

Un cavaler cu lancea ruptă tropoti pe lângă ei, scaldându-i în praf.

— Bine jucat, Sir Holger! strigă Lardul Jagged. Știi, e un strămoș de-al meu.

— N-ai să fii în stare să recunoști lumea de la Sfârșitul Timpului dacă situația asta e lăsată să continue, insistă Una.

— Întotdeauna e dificil, nu?

Acum, însă, o asculta.

— Aceste disjunctii ne pot la fel de ușor afecta și pe noi, lăsându-se blocați aici, adăugă ea. Ne-am pierde toate libertățile câștigate.

Lord Jagged mușcă dintr-o rodie și i-o oferă.

— Doar așa ceva se găsește în zona asta. Știi? Imposibil

de procurat în Anglia. Cel puțin în secolul treisprezece. Ideea de libertate e atât de nebuloasă, nu-i așa? De cele mai multe ori când oamenii nemulțumiți vorbesc despre „liberate” ceea ce cer de fapt e mult mai simplu - respect. Oare conducătorii sau deținătorii puterii îi respectă vreodată cu adevărat pe cei lipsiți de putere?

Tăcu o clipă.

— ...Sau poate vor să spună „putere” în loc de „libertate”? Ori sunt unul și-același lucru...?

— Te rog, Jagged, nu e momentul pentru autoindulgență.

Lord Jagged privi în jur.

— Nu prea ai altceva de făcut în Orientul Apropiat din secolul treisprezece, te asigur, decât să mănânci rodii și să filosofezi...

— Trebuie să vii înapoi la Sfârșitul Timpului.

Lord Jagged își șterse distinsa bărbie.

— Persistența ta mă îngrijorează, Una. Aceste chestiuni ar trebui abordate cu delicatețe - încet...

— Întreaga structură se va năruia dacă Elric nu e înapoiat propriei sale dimensiuni. E un factor important în tot planul.

— Ei, da, înțeleg asta.

— E, într-un sens cel puțin, protejatul tău.

— Știu. Dar nu și responsabilitatea mea.

— Trebuie să m-ajuti.

Se auzi un bubuit sonor și un trosnet.

O așchie zbură în ochiul lui Mrs. Persson.

— Ei, drăcia dracului! spuse.

CAPITOLUL X

În care castelul e luat cu asalt iar intriga se îngroașă

O lună apăruse deasupra turelor castelului care lui Elric i se părea că-și schimbase forma de când îl văzuse întâia dată. Vru să le ceară tovarășilor săi o explicație, dar se hotărâseră să păstreze pe moment liniște, în timp ce se apropiau pe furiș. Din interiorul castelului se revărsa lumina faclelor picurânde fixate în stative pe pereți. Răsunau râsete, zgomote de petrecere. Ascunși după o stâncă, traseră cu ochiul printr-o fereastră largă, cercetând scena dinăuntru.

Întreaga sală era plină de oameni în costume identice. Aveau tichii negre, bluze și pantaloni largi și albi, pantofi negri. Sprâncenele le erau negre pe fețe albe ca moartea, mai palide chiar decât a lui Elric, iar buzele le aveau de un roșu viu.

— Aha, șopti Werther, piruiții își sărbătoresc victoria. Curând vor fi prea beți ca să mai știe ce li se-ntâmplă.

— Piruiți? repetă Elric. Ce înseamnă acest cuvânt?

— Pierroți, vrea să zică, îl lămuri Ducele de Queens. Nu-i așa, Werther?

Existau, categoric, anumite cuvinte nu tocmai ușor de tradus în înaltul Grai din Melniboné.

— Șșș, făcu Ultimul Romantic, au să ne prindă și-or să ne tortureze de moarte dacă ne simt prezența.

Își croiră drum în jurul castelului. Era păzit, din loc în loc, de războinici giganți pe care Elric îi luă întâi drept statui, până când, privind mai de-a-proape, putu vedea că respirau foarte încet. Erau neînarmați, dar pumnii și labele picioarelor le aveau disproporționat de mari, putând strivi orice intrus pe care l-ar fi descoperit.

— Se mișcă încet, după cum arată, spuse Elric. Dacă suntem iuți, putem fugi pe sub ei intrând în castel înainte să-și dea seama. Lăsați-mă să-ncerc eu primul. Dacă reușesc, veniți după mine.

Werther își bătu pe spate noul tovarăș:

— Foarte bine.

Elric așteptă până ce primul străjer se opri și-și depărtă larg picioarele, după care țâșni înainte, zbughind-o ca o insectă printre labele uriașului și aruncându-se printr-o fereastră slab luminată. Se pomeni într-un fel de cămară. Nu fusese văzut, deși paznicul ciulise urechea pentru o fracțiune de secundă înainte de a-și relua patrularea.

Elric privi atent în jur și le făcu semn alor săi. Ducele de Queens îl așteptă pe străjer să se oprească iarăși, după care se repezi și el spre fereastră alăturându-i-se lui Elric. Gâfâia și rânjea.

— E minunat, spuse.

Elric îi admiră curajul. Nu încăpea nici o îndoială că paznicul îl putea zdrobi pe fiecare dintre ei, făcându-l una cu pământul, chiar dacă (gând care nu-i dădea pace) toate acestea nu erau decât un soi de iluzie complicată.

Încă o goană, și Werther era lângă ei.

Prudent, Elric deschise ușa camării. Dădură cu ochii de un palier pustiu, îl traversară și priviră peste balustradă. Se așteptaseră să vadă o altă sală dar, în loc de așa ceva, jos se găsea un lac minuscul pe care plutea cea mai frumoasă

navă în miniatură, toată numai sidef, alamă și abanos, cu vele de aur și catarg de argint. Împrejurul corăbiei, naiade și tritoni purtau tăvi cu mâncăruri exotice (amintindu-i lui Elric cât de flămând era încă), pe care i le ofereau singurei pasagere a navei, Cuconița Christia.

— E sub o vrajă, spuse Elric. O ademenesc cu iluzii astfel încât să nu vrea să vină cu noi chiar dacă o salvăm. Nu știți vreun contrafarmec?

Werther se gândi o clipă. Apoi clătină din cap.

— Trebuie că sunteți Domni absolut minori ai Haosului, își mușcă Elric buza de jos.

De pe lac, Cuconița Christia chicoti și o trase spre ea pe una dintre sirene.

— Vino-aici, peștoaica mea drăguță!

— Cuconiță Christia! șuieră Werther de Goethe.

— Oh! Își dilată captiva ochii (care acum erau amândoi mari și albaștri) În sfârșit!

— Vrei să fii salvată? o întrebă Elric.

— Salvată? Numai de tine, tu, cel mai cutezător dintre albinoși!

Trăsăturile lui Elric se înăspriă.

— Nu eu sunt cel ce te iubește, conită.

— Cum? Sunt iubită? De cine? De tine, Duce de Queens?

— Ssst! făcu Elric. Au să ne-audă demonii.

— O, desigur, spuse cu gravitate Cuconița Christia, și tăcu o secundă. Să ne descotorosim de toate astea, bine?

Și-și atinse unul din inele.

Corabie, lac și făpturi ale apelor, toate dispărură. Acum stătea întinsă pe perne de mătase, întreținută de maimuțe.

— Vrăjitorie!, exclamă Elric. Dacă are asemenea puteri, atunci de ce...?

— Sunt limitate, explică Werther. Doar pentru trucuri de-

astea.

— Absolut, confirmă Cuconița Christia.

Elric se uită de la unul la altul.

— Mă împresurați cu iluzii. Mă faceți să cred că v-ajut, când de fapt...

— Nu, nu! ți-pă Werther. Te asigur, Lord Elric, îți purtăm cel mai adânc respect - mă rog, eu cel puțin - nu încercăm decât să...

Un urlet răsună de pe galeria de deasupra. Rând după rând de demoni rânjinzi priveau în jos la ei. Erau înarmați până-n dinți.

— Repede!

Ducele de Queens săltă pe perne și o înșfăcă pe Cuconița Christia, aruncându-și-o pe umăr. Nu vom putea niciodată învinge atât de mulți!

Demonii deja coborau puhoi scara circulară. Elric, încă nesigur dacă prietenii săi îl înșelau sau nu, luă o hotărâre. Îi strigă Ducele de Queens:

— Scoate-o afară din castel! Noi o să-i ținem pe loc, măcar câteva clipe!

N-avea ce face. Acționa la primul impuls.

Ducele de Queens, cu spada într-o mână și Cuconița Christia pe umărul celălalt, fugi într-un pasaj strâmt. Elric și Werther rămaseră unul lângă altul, în timp ce demonii se repezeau asupra lor. Tăiș întâlnește tăiș. Urmă o insuportabilă hărmălaie de oțel amestecat cu cotcodăcelile și chițcăiturile demonilor care scrâșneau din dinți, își dădeau ochii peste cap și loveau în cei doi cu spade, pumnale și securi. Dar cel mai rău era mirosul. Îngrozitoare duhoare de carne arsă ce umplea aerul, amenințând să-l sufoc pe Elric. Provenea de la demoni. Mirosul ladului. Se strădui să-și astupe nările în timp ce lupta, convins că mirosul l-ar învinge înaintea

spadelor. Deasupra lui, un șir de trepte metalice încastrate în piatră urcau într-un fel de horn. Profitând de un răgaz, îi arătă în sus lui Werther, care îl înțelese. Reușiră preț de-o clipă să împingă demonii înapoi. Werther sări pe umerii lui Elric (dovedind, iarăși, o îndemânare suspectă) și se aplecă să-l tragă și pe albinos după el.

În timp ce demonii se văitau și cârâiau jos, cei doi începură să escaladeze hornul.

Urcară la o înălțime de aproape cincizeci de picioare înainte de-a ajunge într-o încăpere mică și rotundă ale cărei ferestre dădeau spre steiurile purpurii și, dincolo de ele, peste tabloul unei mohorâte întinderi stâncoase presărată cu găuri, ca o brânză vastă și neobișnuită.

Iar acolo, rulând peste terenul relativ plat, în plină lumină a zilei (căci răsărise soarele), era Ducele de Queens într-o caleașcă de alamă și lemn, bătută în pietre scumpe și trasă de două făpturi bovine ce păreau fabuloșii boi din mitologie care trăsese carul de război al înaintașilor lui Elric să poarte bătălie cu națiunile emergente ale omenirii.

Cuconița Christia era lângă Ducele de Queens. Păreau să-i aștepte pe Elric și Werther.

— E cu neputință, spuse albinosul. Nu putem ieși din turnul ăsta, necum dintre stânci. Mă-ntreb cum au reușit să ajungă atât de departe, și-așa de repede. Și chiar carul, de unde-a apărut?

— Șterpelit, fără-ndoială, de la demoni, răspunse Werther. Uite, aici sunt aripi, arătă el un morman de pene în colțul odăii! Le putem folosi.

— Ce vrăjitorie mai e și asta? se încruntă Elric. Oamenii nu pot zbura cu aripi de pasăre.

— Cu descântecul potrivit, pot, îl contrazise Werther. Nu sunt atât de versat în arte magice, desigur, dar stai să

vedem...

Culese o pereche de aripi. Erau noi și licăreau în culori subtile, de curcubeu. Le amplasă pe spinarea lui Elric, murmurându-și vraja:

*O, pentru aripi, aripi de porumbel ceresc,
În zbor să mă poarte spre fata ce-o iubesc...*

— Așa! făcu, foarte mulțumit de sine însuși.

Elric își mișcă umerii, iar aripile prinseră a fâlfâi.

— Excelent! Dă-i bătaie, Elric! Vin și eu într-o clipă.

Elric ezită, apoi văzu capul primului demon răsărind prin gaura din podea. Sări pe pervazul ferestrei și se aruncă în gol. Aripile îl susțineau. Împotriva oricărei logici, zbură lin spre trăsura ce-l aștepta, iar în urma sa sosi și Werther de Goethe. În ferestrele turnului se îmbulzeau demonii, agitându-și pumnii și armele spre prada ce le scăpa.

Elric ateriză destul de stângaci lângă trăsura și fu ajutat de Ducele de Queens să urce. Werther li se alătură, plonjând expert între ei. Îndepărtă aripile de pe spinarea albinosului și dădu din cap spre Ducele de Queens, care țipă la boi, pocnind din bici în timp ce aceștia se puneau în mișcare.

Cuconița Christia își aruncă brațele pe după gâtul lui Elric.

— Ce curaj! Ce mijloace! găfâi. Fără tine, eram ruinată de-acum.

Elric o băgă pe Stormbringer în teacă.

— Toți trei am contribuit la salvarea dumitale, cuconiță.

Îi înlătură blând brațele și se înclină curtenitor, rezemându-se de marginea opusă a trăsुरii în timp ce aceasta sălta și se hurduca peste ciudata suprafață

stâncoasă.

— Mai repede! Mai repede! strigă Ducele de Queens aruncând priviri alarmate înapoi. Suntem urmăriți!

Din turnul ce se pierdea în urmă șiroia o hoardă de făpturi zburătoare, vociferânde. Încă o dată creaturile își schimbaseră forma, luând acum chipul unor pisici vărgate și înaripate, toate numai ochi arzători, colți și gheare rășchirate.

Stânca deveni vâscoasă, înnămolind roțile caleștii în timp ce ajungeau la ceva ce părea un drum argintiu, alungindu-se între copacii înalți ai unei păduri nefirești deja atinsă de un crepuscul spectral.

Prima dată pisicile zburătoare îi ajunse din urmă, sfâșiind cu ghearele.

Elric o trase pe Stormbringer și tăie îndărăt. Fiara urlă de durere, sângele șiroindu-i din piciorul retezat, și îl plesni pe Elric cu aripile peste față în timp ce se rotea încercând să muște spada.

Trăsura își spori viteza, prin pădure, spre câmpii verzi luminate de lună. Zilele erau scurte, se părea, în această parte a Haosului. O cărare se întindea spre cer. Ducele de Queens conduse caleașca drept în susul ei, îndreptându-se spre luna însăși.

Luna creștea tot mai mare și mai mare iar demonii încă îi mai urmăreau, dar nu puteau zbura atât de repede ca trăsura, care gonea cu-o asemenea iuțeală încât nu încăpea vorbă că era ajutată prin vrajă. Acum dușmanii abia dacă se mai auzeau în întunericul dinapoi, iar luna argintie era uriașă.

— Acolo! strigă Werther. Acolo vom fi în siguranță!

Goniră astfel până atinseră luna, boii săltând pe fâgașurile lor, galopând peste suprafața lucitoare spre locul

unde-i aştepta un palat alb.

— Sanctuarul, spuse Ducele de Queens; şi râse, un hohot sălbatic, plin, de bucurie limpede.

Palatul era asemeni ivoriului, scobit şi sculptat de un milion de mâini, fiecare părticică acoperită cu desene delicate.

Elric se minună.

— Unde ne aflăm? Acest loc e în afara Tărâmului Haosului?

Werther păru încurcat.

— Lumea noastră, adică?

— Mhm.

— E tot o parte din lumea noastră, spuse Ducele de Queens.

— Palatul e pe placul tău? întrebă Werther.

— E încântător.

— O idee cam palid pentru gustul meu, spuse Ultimul Romantic. A fost ideea Cuconiţei Christia.

— Tu ai clădit asta? se întoarce spre femeie albinosul. Când?

— Chiar acum!

Părea surprinsă. Elric dădu din cap:

— Aha. Stă în puterea Haosului să creeze orice plăsmuiri pofteste.

Carul trecu un pod mobil alb şi intră într-o curte albă. În curte creşteau flori albe. Coborâra şi intrară într-o sală enormă, albă ca fildeşul, în care străluceau lumini roşii. Din nou Elric începu să bănuiască înşelăciune, deşi chipurile Domnilor Haosului arătau doar plăcere. Realiză că era ameţit de foame şi oboseală, aşa cum fusese tot timpul de când nimerise în această lume cumplită unde nici o formă nu era constantă, nicio idee permanentă.

— Ți-e foame? Întrebă Cuconița Christia.

Încuviință. Și deodată camera se umplu cu o masă lungă pe care erau îngrămădite fel de fel de mâncăruri - și totul, cărnuri și fructe și legume, era alb.

Elric se îndreptă spre scaunul ce-i fusese indicat, își puse puțină mâncare pe un taler de argint și o atinse cu buzele, gustând-o. Era delicioasă. Uitându-și suspiciunile, începu să înfulece cu poftă, încercând să nu țină seama de calitatea incoloră a mâncării. Werther și Ducele de Queens serviră și ei câte ceva, părând însă să mănânce doar din politețe. Werther privi în sus la tavanul îndepărtat.

— Ce mormânt minunat ar fi ăsta! spuse. Faci progrese în materie de imaginație, Cuconița Christia.

— Acesta e domeniul tău? Întrebă Elric. Luna?

— O, nu, răspunse ea. Am făcut totul pentru ocazie.

— Ocazie?

— Pentru aventura ta, mai spuse femeia; apoi rămase tăcută.

Elric deveni grav.

— Acei demoni? Nu-ți erau dușmani. Îți aparțin!

— Aparțin? repetă Cuconița Christia; clătină din cap.

Elric se încruntă și-și împinse farfuria la o parte.

— Oricum, e cât se poate de sigur că sunt prizonierul tău.

Se ridică în picioare și începu să se plimbe pe pardoseala albă.

— Nu mă trimiți înapoi în planul meu?

— Te-ai întoarce aproape imediat, spuse Werther de Goethe. E numit Efectul Morphail. Și dacă nu ajungi aici, ai să rămâi totuși în propriul tău viitor. Face parte din natura Timpului.

— Astea-s prostii, replică Elric. Mi-am mai părăsit și alteori propriul tărâm și m-am întors - deși, după cum se

știe, memoria slăbește, ca și cu visurile abia reamintite.

— Nici un om nu poate merge înapoi în Timp, spuse Ducele de Queens. Întreabă-l pe Brannart Morphail.

— E și el tot un Domn al Haosului?

— Dacă vrei. E un coleg.

— Nu m-ar putea trimite înapoi în tărâmul meu? Pare o ființă inteligentă.

— Nu poate și nici n-ar vrea, spuse Cuconița Christia. Nu ți-au făcut plăcere experiențele trăite aici până acum?

— Plăcere? se miră Elric. Cuconiță, cred... Ei bine, cele întâmplate azi nu sunt ceea ce noi, muritorii, am numi „plăcere”!

— Dar părei că te distrezi, remarcă Ducele de Queens cu oarecare dezamăgire. Nu-i așa, Werther?

— Erai mult mai bine dispus de-a lungul întregului episod, încuviință Ultimul Romantic. În special când te luptai cu demonii.

— Așa cum se întâmplă cu mulți călători în timp care suferă de anxietăți, spuse Cuconița Christia, părei să te relaxezi atunci când găseai ceva concret care să-ți capteze atenția...

Elric refuză să mai asculte. Asta era vorbăria dibace a Haosului, merită să-l amăgească și să-i ia gândul de la principala sa grijă.

— Dacă v-am fost de vreun folos, încep, sunt, desigur...

— Nu-i tocmai recunoscător, se bosumflă Cuconița Christia.

Elric simți nebunia furișându-i-se iarăși pe-aproape. Făcu un efort să se calmeze.

— Mulțumesc pentru masă, cuconiță. Acum, aș vrea să mă culc.

— Să te culci? păru ea încurcată. Oh! Desigur! Da. Un

dormitor?

— Dacă aveți așa ceva.

— Câte poftești.

Mișcă o piatră de pe unul din inelele ei. Pereții părură să se retragă, pentru a dezvălui dormitor după dormitor, în toate stilurile posibile, cu pături de orice formă și modă. Elric reuși să se stăpânească. Se înclină, îi mulțumi, le spuse noapte bună celor doi lorzi și se îndreptă spre cel mai apropiat pat.

În timp ce închidea ușa în urma sa, i se păru că-l aude pe Werther de Goethe spunând:

— Trebuie să-ncercăm să ne gândim la o distracție mai reușită pentru când se trezește.

CAPITOLUL XI

În care Una Persson e martoră a primului semn de dezintegrare a megafluxului

În Castelul Canaria, Lordul Jagged își desfășura hărțile antice. Pusese să i le deseneze un astrolog năucit, în 1950. Făceau parte dintre numeroasele lui capricii. Pe moment, oricum, erau de un folos considerabil mai mare decât electronica lui Alvarez.

În timp ce lordul folosea un computer-brățară pentru a-și verifica cifrele, Una Persson privea afară pe fereastra Castelului Canaria și se întreba cine inventase acel anume peisaj. Un soare verde cu oranj își aruncă lumina grețoasă peste turme de animale la păscut ce semănau, de la distanță cel puțin, cu nici mai mult nici mai puțin decât niște gigantice mâini omenești. În mijlocul scenei se înălța un fel de edificiu în forma unui vast coif, vag grecesc în model. Dincolo de el se vedea o lună joasă și cenușie. Una întoarse capul.

— Trebuie să admit, spuse Lord Jagged, că nu înțelesesem gradul...

— Exact, confirmă ea.

— Să mă ierți. O anumită cantitate de amnezie - euforie, poate? - te cuprinde întotdeauna în perioadele acelea foarte îndepărtate.

— Absolut.

Își ridică privirea din hărți.

— Mai avem cel mult câteva ore.

Surâsul Unei era subțire, înclinarea din cap abia perceptibilă.

În timp ce ea profita la maximum de faptul că i-o spusese, Lord Jagged se încruntă, suci un inel de putere și produse o pipă deja aprinsă pe care și-o plasă gânditor în gură, scoțând-o însă aproape imediat.

— Asta nu-i Dunhill Mediu Standard.

Lăsa pipa deoparte.

Dinspre fereastră se auzi un bâzâit puternic. Scena defară se dezintegra ca și cum s-ar fi topit pe sticlă. O lugubră lumină galbenă se răspândea pretutindeni, izvorâtă dintr-un apex auriu intens, ca formând o pâlnie.

— O ruptură, spuse Lord Jagged; glasul îi era tensionat; o cuprinse cu brațul pe după umeri. Niciodată n-am mai văzut ceva de mărimea asta.

Gonind spre ei de-a lungul pâlniei de lumină se ivi un întreg oraș de turle, foișoare și minarete într-o gamă largă de culori pastelate. Era dispus pe o temelie în formă de farfurie având cu siguranță mai multe mile circumferință.

Pentru o clipă orașul păru să se retragă. Lumina aurie păli. Orașul rămase, la o oarecare distanță, unduind puțin ca pe niște valuri blânde, la câteva mii de picioare deasupra pământului, cu luna cenușie dedesubt.

— Asta e ceea ce numesc eu o distorsiune a megafluxului, spuse Una Persson pe acel ton nepotrivit de glumeț adoptat de persoanele cumplit de înspăimântate.

— Recunosc perioada, spuse Jagged scoțând din robele sale un telescop. Imperiul celui de-Al Doilea Lumânărar, întemeiat mai cu seamă în Arcturus. După standardele lor, ăsta-i un cătun. La urma urmei, pe vremea aia nici Pământul nu era decât o grădină rurală.

Se retrăgea în academisme, propriul său răspuns în fața fricii.

Una lungi gâtul.

— Ală nu-i un soi de vehicul mergând spre oraș? De pe lună - cerule, au și pus ochii pe el! Or să-ncerce să bage toată șandramaua într-o menajerie?

Jagged beneficia de avantajul telescopului.

— Cred că nu, răspunse și-i întinse și ei instrumentul.

Privind prin acesta, Una văzu un car purpuriu cu negru tras de ceva părând a fi o formă de cai de bâlci zburători. În car, înarmați până-n dinți cu lănci, arcuri, sulite, spade, topoare, luceferi, ciomege și aproape orice alt soi de arme de mână barbare, înzăuați în armuri quasi-mitologice, erau Werther de Goethe, Ducele de Queens și Elric din Melniboné.

— Îl atacă! spuse Una cu voce pierită. Ce-o să se-ntâmple când se vor intersecta cele două grupuri?

— Trei grupuri, arată Lordul. În câteva ore va fi și mai greu să descâlcim toate astea.

— Și dacă nu izbutim?

Jagged ridică din umeri.

— Putem foarte bine să ne facem cadou cel mai mare cutremur de Timp pe care l-a cunoscut vreodată universul.

— Exagerezi.

— De ce nu? Toți ceilalți o fac.

CAPITOLUL XII

Atacul citadelei cerești

— Melniboné! Melniboné ! strigă albinosul în timp ce carul dădea ocol pe deasupra turlor și foișoarelor orașului. Văzură sub ei fețe uluite. Mașinării ciudate erau târâte pe străzile înguste.

— Predați-vă! ceru Elric.

— Nu cred că ne pot înțelege, spuse Ducele de Queens. Ce mai achiziție, ce ziceți? Un oraș întreg din trecut!

Werther nu prea voise să se imbarce pentru o aventură a cărei creație nu-i aparținea, dar Elric, realizând că aici exista, în sfârșit o șansă de-a scăpa, fusese nerăbdător să înceapă. Ducele de Queens îl ajutase producând într-o clipă costume, arme, mijloace de transport. În câteva minute de la apariția orașului, cei trei erau pe drum.

De ce dorea Elric să atace orașul, Werther nu-și putea da exact seama, doar dacă n-o fi fost vreun test de-al melnibonéeanului pentru a vedea dacă tovarășii săi îi erau cu adevărat aliați sau doar se prefăceau că-i acordă prietenia. Werther învăța considerabil de la Elric, mult mai mult decât îl învățase vreodată Mongrove, ale cărui idei asupra supliciilor erau doar marginal mai puțin speculative decât cele ale lui Werther.

O rază albastră, largă și plată, țâșni dinspre oraș. Pârli o roată a carului.

— Ha! Folosesc arme vrăjitoarești, spuse Elric. Ei, prieteni.

la să vă văd opunându-le propria voastră putere.

Werther imită cu docilitate raza albastră și o trimise înapoi din buricele degetelor, retezând vârfurile mai multor turnuri. Ducele de Queens eliberă în mod tipic câte o rază diferit colorată din toate cele zece degete întinse și sfredeli o gaură prin toată baza orașului astfel încât putură vedea câmpiile de dedesubt.

Fu încântat de efectul obținut.

— Aceasta e puterea Haosului! strigă Elric, simțindu-se pătruns de o desfătare familiară în timp ce sângele bătrânului Melniboné i se aprindea în trup. Predați-vă!

— De ce vrei să se predea? întrebă Ducele de Queens cu oarecare dezamăgire.

— Orașul lor are, evident, puterea de-a zbura prin dimensiuni. Dacă-i devin stăpân l-aș putea sili să se întoarcă în propriul meu plan, spuse Elric cu chibzuință.

— Efectul Morphail... începu Werther, dar își dădu seama că strică spiritul jocului. Scuzați.

Raza albastră apăru iar, dar pârai și se stinse înainte să-i ajungă.

— Și-au pierdut puterea! exclamă Elric. Vrajitoria noastră îi învinge, domnii mei! Să aterizăm și să le cerem să ne onoreze ca noi cârmuitori.

Cu un oftat, Werther ordonă carului să se așeze în piața cea mai întinsă. Așteptară acolo până ce câțiva dintre cetățeni începură să sosească, prudenți și furioși, dar vizibil fără chef să se mai opună.

Elric li se adresă:

— A fost necesar să vă atacăm și să vă cucerim, căci trebuie să mă-ntorc pe propriul meu tărâm, pentru a-mi împlini acolo mărețul destin. Dacă mă duceți în Melniboné n-am să vă mai cer nimic altceva.

— Unul dintre noi ar trebui totuși să ia o pilulă traductoare, interveni Werther. Oamenii aceștia probabil habar n-au unde se află.

O bâlbâială neînțeleasă răsună dinspre cetățeni. Elric se încruntă.

— Nu înțeleg înaltul Grai. Am să-ncerc Limba Comună.

Vorbi într-un limbaj din care nu pricepură nimic nici Werther, nici Ducele de Queens și nici cetățenii așezării.

Începu să dea semne de nemulțumire. O scoase pe Stormbringer.

— Pe Spada Neagră, aflați că sunt Elric, ultimul din neamul regal al Melniboné-ului! Nu-i nimeni aici care să înțeleagă înaltul Grai?

Atunci, din mulțime se desprinsă un individ cu mult mai înalt decât restul.

Era îmbrăcat în robe de un albastru închis și cel mai adânc carmin, iar chipul îi era trufaș, frumos și plin de răutate.

— Eu vorbesc înaltul Grai, spuse.

Werther și Ducele de Queens rămaseră perplecși. Omul nu era nici unul dintre cunoscuții lor.

— Ești conducătorul acestui oraș? arătă Elric în jur.

— Mă poți numi astfel, dacă dorești.

— Numele dumitale...?

— Sunt cunoscut sub multe nume. Iar tu mă știi, Elric din Melniboné, căci îți sunt stăpân și prieten.

— Ah, spuse Elric coborând spadă, aceasta e cea mai mare înșelăciune din toate. Sunt un prost.

— Doar un muritor, spuse noul sosit, cu voce blândă, amuzată și plină de subtilă aroganță. Aceștia sunt renegații care te-au ajutat?

— Renegați? făcu Werther. Da' dumneata cine ești,

domnule?

— Ar trebui să mă cunoașteți, domnilor potlogari. Ajutați un muritor și vă sfidați frații din Haos.

— Ai? se miră Ducele de Queens. N-am nici un frate.

Străinul îl ignoră.

— Semizei care au crezut că ajutându-l pe-acest muritor ar putea amenința puterea MaiMarilor.

— Va să zică, m-ați ajutat împotriva alor voștri! spuse Elric. O, prieteni!

— Și vor fi pedepsiți!

— Regretăm stricăciunile aduse orașului, începuse Werther. La urma urmei, n-ați fost invitați...

Ducele de Queens râdea.

— Cine ești? Ce travesti e ăsta?

— Aflați-mă ca stăpân al vostru, spuse străinul, cu ochii arzându-i într-un miriad de flăcări. Aflați-mă drept Arioch, Duce al Infernului!

— Arioch! se simți Elric năpădit de-o stranie bucurie. Arioch! Te-am chemat și n-am primit nici un răspuns!

— Nu mă aflu pe acest Tărâm, răspunse Ducele Infernului. Am fost nevoit să lipsesc. Și în absența mea, nebunii s-au gândit să îmi ia locul.

— Chiar nu pot urmări toate astea, spuse Ducele de Queens, punându-și deoparte ciomagul. Trebuie să mărturisesc că m-am cam plictisit, domnule. Dacă vreți să mă scuzați...

— N-ai să-mi scapi, ridică Arioch o mână molatecă, iar Ducele de Queens fu împietrit pe loc, incapabil să-și miște altceva decât ochii.

— Vă amestecați, domnule, într-o perfectă...

Werther fu la rândul său lovit de paralizie și muțenie.

Elric însă refuză să se piardă cu firea.

— Duce Ariocho, ți-am dat sânge și suflete. Îmi datorezi...

— Nu-ți datorez nimic, Elric din Melniboné. Nimic ce nu aleg eu să datorez. Ești sclavul meu...

— Nu, spuse Elric. Eu te slujesc. Sunt datorii vechi. Tu însă nu mă poți stăpâni, Duce Ariocho, căci am înlăuntrul meu o putere de care te temi. E puterea propriei mele mortalități.

Ducele Infernului ridică din umeri.

— Ai să rămâi pe Tărâmul Haosului în veci. Mortalitatea ta nu-ți va fi de mare folos aici.

— Ai nevoie de mine în propriul meu Tărâm, pentru a-ți fi mijlocitor. Și asta o știu, Duce Ariocho.

Chipeșul cap se înclină cu o câtime ca și cum Ariocho ar fi cugetat la cele auzite. Frumoasele buze surâseră.

— Drept e, Elric. E adevărat că am nevoie de tine ca să-mi înfăptuiești poruncile. Pentru moment, Domnilor Haosului le e cu neputință să se amestece direct în lumea muritorilor, căci ne-am amenința propria existență. Rata entropiei ar crește dincolo chiar și de puterea noastră de-a o controla. Încă nu a sosit ziua când Legea și Haosul să decidă deznodământul o dată pentru totdeauna. Dar va veni cât de curând pentru tine, Elric.

— Iar spada îmi va sta în slujba ta, Duce Ariocho.

— Așa să fie, Elric?

Elric fu surprins de acest ton îndoit. Dintotdeauna slujise Haosului, așa cum făcuseră și strămoșii săi.

— De ce m-aș întoarce împotriva ta? Legea nu oferă nici o ispită pentru unul de felul lui Elric din Melniboné.

Ducele Infernului rămase tăcut.

— Și mai e și învoiala, adăugă Elric. Du-mă înapoi în Tărâmul meu, Duce Ariocho, astfel încât să mi-o pot onora.

Ariocho oftă.

— Nu știu ce să zic.

— Ți-o cer! spuse cu îndrăzneală albinosul.

— Oho! făcu amuzat Arioch. Ei bine, muritorule, îți voi răsplăti curajul și-am să-ți pedepsesc insolența. Răsplata va fi aceea că ai să te-ntorci acolo de unde ai venit, înainte de-a fi cerut ajutorul Haosului în băătălia cu vrăjitorul acela patetic. Pedeapsa e de a-ți aminti fiecare incident petrecut de atunci - dar numai în visuri. Vei fi bântuit de această enigmă pentru tot restul vieții - și nici o clipă n-ai să fii în stare să exprimi ceea ce te nedumerește.

Elric zâmbi.

— Sunt deja muncit de-un astfel de blestem, stăpâne.

— Fie și-așa, hotărârea mea e luată.

— O, primesc, spuse albinosul, și-și vârî spada Stormbringer în teacă.

— Atunci vino cu mine, îl chemă Arioch, Duce al Infernului.

Și lunecă înainte, îl luă pe Elric de braț și amândoi se înălțară sus în cer, plutind peste scene distorsionate, lumide-vis pe jumătate formate, capricii ale Domnilor Haosului, până ce ajunseră la o stâncă gigantică cioplită în formă de țeastă. Și printr-unul din găvanele ochilor îl purtă Ducele Arioch pe Elric din Melniboné.

Și-n jos de stranii coridoare care șopteau înfățișând tot soiul de comori. Și-n sus către un peisaj, un deșert în care creșteau mulțime de plante ciudate, în timp ce deasupra putea fi văzut un ținut de zăpadă și munți, la fel de nelumesc. Iar din robele sale, Arioch, Duce al Infernului, scoase la iveală o baghetă și-l pofti pe Elric să se țină de ea, care era fierbinte la atingere și scânteia, și-și așază propria mână subțire la celălalt capăt, și murmură vorbe pe care Elric nu le putea înțelege și împreună începură să se

șteargă din peisaj, în întunericul de iad unde mulți ochi îi acuzau, spre-o insulă pe-o mare cenușie și bătută de furtună; o insulă înțesată cu distrugere și cu morți.

Apoi Arioeh, Duce al Infernului, răsă puțin și dispăru, lăsându-l pe Prințul din Melniboné rostogolit printre cadavre și ruine în timp ce ploaia grea bătea cu furie asupra lui.

Iar în teaca de pe șoldul lui Elric, Stormbringer zvâcni și mai murmură o dată.

Werther de Goethe și Ducele de Queens clipiră din ochi și descoperiră că-și puteau roti capetele. Stăteau într-o încăpere spațioasă și plăcută, plină de hărți și instrumente străvechi. Cuconița Christia era și ea acolo.

CAPITOLUL XIII

În care are loc o mică petrecere la Sfârșitul Timpului

Una Persson zâmbea, privind cum se șterge de pe cer lumina aurie. Orașul dispăruse, fără a fi avut mare lucru de suferit de pe urma experienței. Reușise să-și salveze cei doi prieteni fără prea mare tevatură, căci cetățenii erau încă stupefiați de ceea ce li se întâmplase. Datorită distorsiunii megafluxului, Efectul Morphail nu avea să se manifeste. Niciodată n-aveau orașenii să înțeleagă unde fuseseră sau ce se petrecuse de fapt.

— Cine-o mai fi fost și tipul ăla care-a apărut la urmă? întrebă Ducele de Queens. Vreun prieten de-al dumitale, Mrs. Persson? Nu s-a comportat tocmai sportiv, zău că nu.

— Oh, n-aș fi de-aceeași părere. Mai curând l-ai putea numi sportivul absolut. De fapt, ne cunoaștem...

— Nu cumva era Jagged deghizat? întrebă Cuconița Christia, care nu prea știa ce se-ntâmplase. Asta-i castelul lui Jagged - dar unde e Jagged?

— Știi bine cât de misterios e, răspunse Una. S-a nimerit să fiu aici când am văzut că Werther și Ducele aveau necazuri în oraș și-am fost în stare să le vin în ajutor.

Werther se încruntă (o copie foarte reușită a încruntăturii lui însuși Elric).

— Ei bine, asta nu mă mulțumește cine știe ce.

— A fost o aventură drăguță, cât a durat, trebuie să

recunoști, spuse Ducele de Queens.

— N-avea menirea să fie drăguță, replică Werther. Semnificativă trebuia să fie.

Lordul Jagged intră în odaie. Purta obișnuitele sale robe galbene.

— Ce plăcere! exclamă. Când ați venit toți?

— Eu sunt aici de-un timp, explică Mrs. Persson, dar Werther și Ducele de Queens...

— Tocmai am picat, preciză Ducele. Sper că nu deranjăm. Doar că am o mică belea, iar Mrs. Persson a fost atât de bună...

— Întotdeauna încântat, spuse nesincerul Lord. Ce-ați zice să-mi vedeți noua...

— Eu sunt în drum spre casă, se grăbi Ducele de Queens. M-am oprit doar o clipă. Mrs. Persson o să-ți explice.

— Și eu, adăugă bănuitor Werther, sunt în drum spre casă.

— Foarte bine. La revedere.

Werther convocă un aerocar, o imagine sobră a morții, în zdrențe și cu o coasă, care-i culese pe toți trei în mână și-i purtă spre un orizont tragic.

Abia după câteva zile, când îl vizită pe Mongrove pentru a-i povesti aventurile recente și a-i cere sfatul prietenesc, Werther realizează că încă mai vorbea înaltul Grai Melnibonéean. Un anume gând continuă să-l sâcâie încă multă vreme după aceea. Era în legătură cu Lordul Jagged, dar nu-și putea da tocmai bine seama despre ce era vorba.

După acest incident, la Sfârșitul Timpului nu s-a mai produs nici o disjuncție, până la începerea poveștii privitoare la Jherek Carnelian și Missa Amelia Underwood.

CAPITOLUL XIV

În care Elric de Melniboné își revine dintr-o gamă variată de farmece și ia hotărârea să se înapoieze în Orașul ce Visează

Pe Elric îl trezi ploaia ce-i scălda fața. Privi obosit în jur. La stânga și la dreapta nu erau decât trupurile mutilate ale morților, Krettii-ii și marinarii filkharieni nimiciți în bătălia sa cu semi-bruta care câștigase cumva atâta putere vrăjitoarească. Își scutură părul alb ca laptele și ridică ochii purpurii spre cerul cenușiu, în fierbere.

Se părea că Arioch îl ajutase, la urma urmei. Vrăjitorul era distrus, iar el, Elric, rămăsese în viață. Își aminti tonul dulce, zeflemitor, al patronului său demon. Ton familiar, și totuși nu-și putea aduce aminte care-i fuseseră cuvintele.

Se târî peste cadavre și rătăci prin văioage spre nava filkhariană pe care încă se mai găsea o parte din echipaj. Erau, de-acum, nerăbdători s-o pornească iarăși pe mare, mai curând decât să înfrunte și alte grozăvii pe Insula Vrăjitorului.

Elric era hotărât s-o vadă pe Cymoril, pe care o iubea, să-și recâștige tronul de la Yyrkoon, vărul său...

CAPITOLUL XV

În care are loc o scurtă întrunire la Centrul Temporal

Cu manuscrisul destul de periculosului volum de memorii ale Colonelului Pyat pus din nou la adăpost în servietă, Una Persson decise că e momentul potrivit să bage un ochi la Centrul Temporal. Alvarez trebuia să fie din nou de serviciu, iar instrumentele sale înregistrau cu siguranță orice dezechilibre minore rezultate din episodul privindu-l pe cătrănitul albinos.

Alvarez nu era singur. Lordul Jagged se afla acolo, într-o jachetă mizeră de Norfolk și fumând o pipă rablagită din lemn de iarbă neagră. Era evident că se recrease în Anglia victoriană. O întâmpină pe Una cu plăcere.

Alvarez își rulă echipamentul prin toate funcțiile.

— Lins-prelins, spuse. N-a mai arătat atât de bine de nu mai știu când. Dumitale trebuie să-ți mulțumim pentru asta, Mrs. P.

Una se arătă modestă.

— Categorie, nu. Jagged a făcut totul. Travestiul tău a fost minunat, Jagged. Cum ai reușit să-l imiți atât de minuțios pe personajul acela? L-ai convins pe Elric. Chiar a crezut că erai ce-o fi fost ăla... un Duce al Haosului?

Jagged făcu un gest modest cu mâna.

— Vreau să spun, continuă Una, că păreai aproape să *fii*

băiatul ăla... „Arioch”...

Dar Lord Jagged pufăi doar din pipă și afișă zâmbetul său superior și tainic.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....	3
În care Mrs. Persson depistează un quantum de haos peste medie în megaflux.....	3
CAPITOLUL II.....	6
În care Campionul Etern se pomenește la Sfârșitul Timpului....	6
CAPITOLUL III.....	12
În care Una Persson descoperă un obstacol neașteptat.....	12
CAPITOLUL IV.....	16
În care Prințul din Melniboné se confruntă cu noi amenințări..	16
CAPITOLUL V.....	19
În care Werther de Goethe face o descoperire minunată.....	19
CAPITOLUL VI.....	28
În care Elric din Melniboné rezistă ispitelor Domnilor Haosului	28
CAPITOLUL VII.....	32
În care Mrs. Persson devine neliniștită de viitorul universului.	32
CAPITOLUL VIII.....	34

În care Elric și Werther luptă cot la cot împotriva unor sorți aproape covârșitori.....	34
CAPITOLUL IX.....	39
În care Mrs. Persson în sfârșit ia legătura cu vechiul ei prieten	39
CAPITOLUL X.....	41
În care castelul e luat cu asalt iar intriga se îngroașă.....	41
CAPITOLUL XI.....	52
În care Una Persson e martoră a primului semn de dezintegrare a megafluxului.....	52
CAPITOLUL XII.....	55
Atacul citadelei cerești.....	55
CAPITOLUL XIII.....	62
În care are loc o mică petrecere la Sfârșitul Timpului.....	62
CAPITOLUL XIV.....	64
În care Elric de Melniboné își revine dintr-o gamă variată de farmece și ia hotărârea să se înapoieze în Orașul ce Visează. 64	64
CAPITOLUL XV.....	65
În care are loc o scurtă întrunire la Centrul Temporal.....	65